

ת"פ 12323/09/13 - מדינת ישראל נגד אריק עטל, אילנה מנדיל

בית משפט השלום בקריות

09 מרץ 2014

ת"פ 12323-09-13 מדינת ישראל נ' עטל(אחר/נוסף) ואח'
מ"ת 12333-09-13

בפני כב' השופט מוחמד עלי

המאשימה

נגד

הנאשמים

1. אריק עטל (אחר/נוסף)
3. אילנה מנדיל (אחר/נוסף)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד ערן שמיר

הנאשמת: נוכחת

ב"כ הנאשמת: עו"ד אבריאל טל

גזר דין ביחס לנאשמת 2

כתב האישום

1. הנאשמת 2 (להלן: **הנאשמת**) הורשעה על פי הודאתה בכתב אישום מתוקן המחזיק ששה-עשר אישומים; חלק כללי, בו מיוחסת לנאשמת עבירת קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**), וחמישה-עשר אישומים נפרדים-נוספים בהם מיוחסות לנאשמת עבירות רבות שקורבנותיהם קשישים. אלה העבירות: גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין; גניבת כרטיס חיוב לפי סעיף 16 לחוק כרטיסי חיוב תשמ"ו - 1986 (להלן: **חוק כרטיסי חיוב**); הונאה בכרטיס חיוב עבירה לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב; התפרצות לדירת מגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין; ועבירה של ניסיון גניבה לפי סעיף 384 בשילוב סעיף 25 לחוק העונשין. כתב האישום הוגש נגד הנאשמת והנאשם 1 (להלן: **הנאשם**) ולשניהם, שיחסייהם תוארו כחברים שאינם נשואים, יוחסו העבירות הנ"ל מכח חבירה יחד בהתאם לסע' 29(א) לחוק העונשין.

בחלק הכללי של כתב האישום, יוחסה לנאשמים עבירה של קשירת קשר לפשע לפי סעי' 499 לחוק העונשין. כפי שפורט בחלק זה, הנאשם היה המחזיק והמשתמש הבלעדי של מונית (להלן: **המונית**) ושימש נהג מונית באחת מחברות המוניות שפועלות באזור הקריות. כחודשיים ימים לפני קיץ 2013 קשרו הנאשמים קשר לבצע פשע ו/או עוון. השניים נדברו כיצד להשיג כספים בקלות וללא מאמץ, ולשם קידום הקשר רכשו טלפון מסוג "טוקמן" ששימש אותם כטלפון "מבצעי" (להלן: **הטלפון המבצעי**) לביצוע זממם. במסגרת הקשר סיכמו הנאשמים והחליטו על מספר שיטות ודרכי פעולה. לפי התכנית הראשונה, הנאשמים יתדפקו על דלתות בתים באופן אקראי, אם יענה בחור צעיר ילכו מן המקום ואם יענה קשיש - יכנסו, הנאשמת תדבר עם הקשיש והנאשם יכנס לבית ויגזול את רכושו כולל כרטיסי האשראי ולאחר מכן, ישתמשו בכרטיסי האשראי ויזרקו אותם. לפי התכנית השנייה, הנאשמים, כשהם מפטרלים במונית, יאתרו קשישים המתהלכים להם ברחובות ויעקבו אחריהם עד למעונם. לאחר איתור הקורבן תיגש הנאשמת לביתו תדפוק על דלתו, תשאל אותו בתחבולה אם משפחה פלונית מתגוררת במקום, תכנס אל הבית לאחר שתציג את עצמה כמי שמחפשת עבודה במשק בית או כעובדת המוסד לביטוח לאומי, שהגיעה לבדוק אם צרכיו של הקשיש מסופקים. בשהותה בבית תנצל הנאשמת את חוסר ערנות הקורבן, תגנוב את ארנקו (שלבטח יכיל כרטיס אשראי), תצא מהבית במהירות, תכנס למונית ושני הנאשמים ייסעו מהמקום וישתמשו בכרטיס במקומות ולצרכים שונים. עוד צוין בחלק הכללי, כי כחלק מהקשר והתכנון, הנאשמת הצטיידה במסמכים הנחזים להיות של המוסד לביטוח לאומי כדי להקל על כניסתה לבתי הקורבנות.

על פי **האישום הראשון**, ביום 24.5.12, שהו הנאשמים באחד המרכולים באזור הקריות ובאותה עת נכחה שם גם המתלוננת, קשישה ילידת 1933, שערכה קניות. הנאשם גנב מעגלת הקניות את תיקה האישי של המתלוננת שהכיל שלושה כרטיסי חיוב, 100 ₪, תעודת זהות, פנקס המחאות, טלפון נייד, שני כרטיסי נסיעה של חברת מוניות וכרטיסים נוספים אחרים. לאחר שהנאשם גנב את התיק, מיהר אל נאשמת ויחד ברחו מהמקום ונכנסו למונית, ולאחר מכן ניגש הנאשם למכשיר בנק אוטומטי וניסה למשוך סכומי כסף מחשבון המתלוננת באמצעות אחד הכרטיסים שנגנבו, כאשר הנאשמת נותרה במונית. בהמשך, נסעו הנאשמים במונית לכיוון קריית אתא ושם השתמשו באחד מכרטיסי האשראי שנגנבו במספר הזדמנויות כלהלן: באחד המרכולים עשו שימוש פעמיים בכרטיס ורכשו מצרכים בסכומים של 380 ו- 180 ₪, מחנות אחרת רכשו מצרכים בסכום של 207.40 ₪ ובדוכן מפעל הפיס השתמשו בכרטיס בסכום של 446.60 ₪. כמו כן השתמשו הנאשמים בכרטיס האשראי בתחנת דלק, כאשר ביקש הנאשם לרכוש באמצעות הכרטיס רכוש בסכום של 506 ₪, אך ניסיונו כשל בשל סירוב העסקה על ידי חברת האשראי. בגין המתואר באישום זה, הורשעה הנאשמת בעבירות הבאות: גניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, גניבת כרטיס חיוב עבירה לפי סעיף 16 לחוק כרטיסי חיוב ועבירה של הונאה בכרטיס חיוב לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב.

על פי **האישום השני**, ביום 28.6.13 בשעת צהריים קיבל הנאשם קריאה מתחנת המוניות בה הוא עובד, להסיע את המתלונן, קשיש יליד 1939, מביתו באזור הקריות לקופת חולים. המתלונן נסע במונית והנאשם הודיע לו כי עלות הנסיעה היא 200 ₪, המתלונן השיב לנאשם כי יש ברשותו 100 ₪ בלבד

וביקש ממנו להגיע אליו ביום ראשון הקרוב לקבלת היתרה. משעזב המתלונן את המונית הבחין הנאשם בארנקו של המתלונן על רצפת המונית. הארנק הכיל תעודת זהות, כרטיס קופת חולים, תעודת גמלאי, כרטיס "בנקט" ומסמכים שונים. הנאשם נסע מיד למכשיר בנק אוטומטי באזור הקריות ומשך באמצעות הכרטיס, פעמיים, סכומים שונים; 2000 ₪ ו- 1000 ₪. לאחר מכן הגיע הנאשם לביתה של הנאשמת, שיתף אותה בגניבת הארנק ומסר לידיה מחצית מן הסכום שמשך באמצעות הכרטיס. בגין מעשים אלה, הורשעה הנאשמת בעבירות הבאות: גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, הונאה בכרטיס חיוב עבירה לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב וגניבת כרטיס חיוב לפי סעיף 16 לחוק כרטיסי חיוב.

על פי **האישום השלישי**, ביום 22.7.13 בסמוך לשעה 15:00 התפרצו הנאשמים לביתה של קשישה ילידת 1922 המתגוררת בקריות. הנאשמים הגיעו יחדיו במונית, יצאו מן המונית, נכנסו לתוך הדירה בתחבולה, כאשר הנאשמת הציגה את עצמה כעובדת המוסד לביטוח לאומי והציגה בפני המתלוננת מעטפה חומה עליה סמליל המוסד לביטוח לאומי. הנאשם הסתובב בתוך הבית וגנב כרטיס אשראי השייך למתלוננת, והנאשמת חיטטה בתכולת הדירה, פתחה את ארנקה וגנבה מתוכו 600 ₪ במזומן אותם הטמינה בחזייתה. משחזרו הנאשמים עם השלל למונית, הבחין הנאשם כי אין ברשותו את הקוד הסודי של הכרטיס. הנאשמת חזרה בשנית אל הבית וציינה בתחבולה בפני המתלוננת כי אבדו מפתחות המונית, ובשהותם שם גנבה 3 ארנקים. בהמשך לכך, השתמשו הנאשמים בכרטיס האשראי שגנבו באופן שביצעו שבע עסקאות, בין השעות 16:41 עד 20:24, בסכום כולל של 1226.22 ₪, ממספר עסקים: חנויות אופנה, מרכולים, מזנון אוכל מהיר, דוכן מפעל הפיס ועוד. בנוסף לכך השתמשו הנאשמים בכרטיס האשראי במקומות נוספים כגון: חנות פארם, פיצוציה ומרכול נוסף, אולם העסקאות נדחו על ידי חברת האשראי. בגין מעשים אלו הורשעה הנאשמת בעבירות של התפרצות למגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין, גניבה עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, הונאה בכרטיס חיוב עבירה לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב וגניבת כרטיס חיוב, עבירה לפי סעיף 16 לחוק כרטיסי חיוב.

באישום הרביעי תואר המתלונן הרלוונטי כקשיש יליד 1925 אשר התגורר באזור הקריות והיה ברשותו כרטיס חיוב. בתאריך 29.7.13 הסיע הנאשם את המתלונן במונית למקום מסוים בקרית מוצקין הלוך וחזור. בדרך חזרה טלפן הנאשם לנאשמת באמצעות הטלפון המבצעי ועדכן אותה כי המתלונן בדרכו לביתו ושתכונן להיכנס לבית תוך שימוש ב"תחבולת הביטוח לאומי". בהמשך, הנאשמים התפרצו לבית המתלונן באופן שהנאשם המתין במונית והנאשמת נכנסה בתחבולה לבית המתלונן, לאחר שהציגה עצמה כעובדת המוסד לביטוח לאומי, ובשהותה שם ניצלה את חוסר ערנותו של המתלונן וגנבה שני ארנקים שהכילו מפתח לדלת הראשית של הבית, כרטיס חיוב, רשיון נהיגה, תעודת זהות, המחאות, תעודת רופא, מסמכים מהמוסד לביטוח לאומי וכסף מזומן בסך של 1500 ₪. בהמשך למתואר, בהזדמנויות שונות, בין התאריכים 29.7.13 ו- 30.7.13, השתמשו הנאשמים בכרטיס החיוב שגנבו, תוך שהם מסתייעים במונית, באופן שמשכו כספים במזומן ממספר מכשירים באזור הקריות, בחמש הזדמנויות, בסכום כולל של 5900 ₪. בגין מסד עובדתי זה הורשעה הנאשמת בעבירות הבאות: התפרצות למגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין, גניבה עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, הונאה בכרטיס חיוב עבירה לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב וגניבת כרטיס חיוב, עבירה

לפי סעיף 16 לחוק כרטיסי חיוב.

על פי האישום **השלושה עשר**, הנאשמת חזרה לבית המתלונן שתואר באישום הנ"ל ביחד עם הנאשם, למחרת היום, כשבידם המפתח שגנבו יום לפני כן. הנאשם המתין לנאשמת במונית והנאשמת התפרצה באמצעות המפתח לבית. באותה עת המתלונן לא היה בבית, הנאשמת לא מצאה כרטיס האשראי אותו חיפשה ועזבה את המקום בידיים ריקות. בגין מעשה זה הורשעה הנאשמת בעבירה של התפרצות למגורים לבצע גניבה עבירה לפי סעיף 406 (ג) לחוק העונשין.

על פי **האישום החמישי**, ביום 31.7.13 בשעה 15:00 התפרצו הנאשמים לביתה של קשישה נוספת ילידת 1930 שהתגוררה גם היא באזור הקריות. הנאשמים הגיעו לכתובת המתלוננת במונית, הנאשם המתין מחוץ לבית בעוד הנאשמת נכנסת לתוך הבית כשהיא מציגה את עצמה כעובדת המוסד לביטוח לאומי, ובהיותה בתוך הבית גנבה את תיקה של המתלוננת שהכיל כרטיס אשראי, כרטיס מועדון של אחד המרכולים, מסמכים שונים ו-50 ₪. לאחר מכן, בין השעות 16:24 ו-16:44, השתמשו הנאשמים בכרטיס החיוב שגנבו בשלושה בתי עסק בסכום עסקאות כולל של 583.5 ₪. בגין מעשים אלה הורשעה הנאשמת בעבירות הבאות: התפרצות למגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין, גניבה עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, הונאה בכרטיס חיוב עבירה לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב וגניבת כרטיס חיוב, עבירה לפי סעיף 16 לחוק כרטיסי חיוב.

על פי **האישום השישי** ביום 1.8.13, בסמוך לשעה 16:30, התפרצו הנאשמים לביתה של מתלוננת נוספת, קשישה ילידת 1932 תושבת הקריות, באופן ששני הנאשמים הגיעו יחדיו במונית, הנאשם המתין לנאשמת אשר נכנסה לתוך הבית, תוך שהיא מציגה את עצמה כעובדת המוסד לביטוח לאומי, וגנבה כרטיס אשראי ו-150 ₪ במזומן. כאשר הנאשמת שהתה בבית המתלוננת ונכחה לדעת כי אין ברשותה את הקוד הסודי של הכרטיס, התקשרה לטלפון המבצעי שהיה ברשות הנאשם ותוך מעשה תחבולה ביקשה מהמתלוננת לתת לנאשם, שהיה מן העבר השני של השיחה, את מספר הקוד לכרטיס האשראי כאשר הנאשם מציג את עצמו בכזב כנציג הבנק. מיד לאחר מכן חזרה הנאשמת אל המונית כשברשותה כרטיס האשראי והקוד הסודי, והנאשמים משכו מחשבון המתלוננת תוך שהם משתמשים בכרטיס האשראי סכום של 2900 ₪. בגין מעשים אלה הורשעה הנאשמת בעבירות הבאות: התפרצות למגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין, גניבה עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, הונאה בכרטיס חיוב עבירה לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב וגניבת כרטיס חיוב, עבירה לפי סעיף 16 לחוק כרטיסי חיוב.

כאמור **באישום השביעי**, ביום 4.8.13 בין השעות 13:30 עד 15:00 התפרצו הנאשמים לביתו של קשיש יליד 1927 תושב הקריות. הנאשמים נכנסו לדירה של הקשיש בתחבולה ותוך שהם מציגים את עצמם כעובדי המוסד לביטוח לאומי, ניצלו את חוסר ערנותו וגנבו ארנק אשר הכיל כסף מזומן בסך 800 ₪ וכרטיס אשראי. בהמשך, השתמשו הנאשמים בכרטיס האשראי באופן שרכשו באמצעותו בחנות מסוימת מצרכים בשווי של 162.90 ₪ וכן ביצעו עסקה נוספת במרכולית בשווי של 255 ₪. כמו כן

משכו הנאשמים באמצעות כרטיס האשראי סכום של ₪ 5912 משני בנקים וממסוף אוטומטי. בגין מעשים אלה הורשעה הנאשמת בעבירות הבאות: התפרצות למגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין, גניבה עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, הונאה בכרטיס חיוב עבירה לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב וגניבת כרטיס חיוב, עבירה לפי סעיף 16 לחוק כרטיסי חיוב.

על פי **האישום השמיני**, ביום 5.8.13 בסמוך לשעה 15:30, התפרצו הנאשמים לביתו של המתלונן, קשיש יליד 1922 תושב קריית ביאליק. הנאשמים הגיעו לכתובת המתלונן, הנאשם המתין בחוץ והנאשמת נכנסה לבית המתלונן כשהיא מציגה את עצמה כעובדת במוסד לביטוח לאומי. במהלך שהותה בבית ניצלה הנאשמת את חוסר ערנותו של המתלונן וגנבה את ארנקו שהכיל כסף מזומן בסך 500 ₪, מסמכים שונים, תעודת נכה, רשיון נהיגה, תעודת זהות וכרטיס מועדון של אחד המרכולים. בגין מעשים אלה הורשעה הנאשמת בעבירות הבאות: התפרצות למגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין וגניבה עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

על פי **האישום התשיעי** ביום 15.8.13 בשעת צהריים חזרה המתלוננת, קשישה ילידת 1927, לביתה מאחד ממשרדי רשויות העיריה כשהנאשם מסיעה במונית. לאחר שהמונית הגיעה ליעד, הגיעה הנאשמת למקום לאחר שהנאשם דיווח לה על כך באמצעות הטלפון המבצעי, ונכנסה בתחבולה לבית המתלוננת כשהיא מציגה את עצמה כעובדת אותה רשות ממשרדיה חזרה המתלוננת. בשהותה בבית המתלוננת גנבה הנאשמת ארנק אשר הכיל כרטיס אשראי ללא הקוד הסודי. משגילו הנאשמים כי אין ברשותם קוד סודי לאחר שהנאשמת חזרה למונית, נכנסה הנאשמת שוב לבית המתלוננת כדי לאתר את הארנק ובו הקוד הסודי. כדי להסוות את מעשיה החביאה הנאשמת את הארנק מתחת למגבת, ומשלא מצאה בשאר הארנקים את הקוד הסודי, יצאה מהבית וחזרה למונית. מיד לאחר מכן השתמשו הנאשמים בכרטיס האשראי באופן שרכשו באמצעותו באחת מתחנות הדלק מוצרים שונים בסכום של 373.80 ₪, מחנות אחרת מוצרים בסכום של 190 ₪ ובדוכן מפעל הפיס בסכום של 200 ₪. בנוסף, ניסו הנאשמים למשוך כספים ממסופי בנק אוטומטים שונים בארבע הזדמנויות, אולם ניסיונות המשיכה סורבו על ידי חברת האשראי. בגין מעשים אלה הורשעה הנאשמת בעבירות הבאות: התפרצות למגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין, גניבה עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, הונאה בכרטיס חיוב עבירה לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב וגניבת כרטיס חיוב, עבירה לפי סעיף 16 לחוק כרטיסי חיוב.

על פי **האישום העשירי**, ביום 21.8.13 בשעה 13:30 או בסמוך לכך התפרצו הנאשמים לביתו של קשיש יליד 1927 המתגורר באזור הקריות. במקרה זה, הנאשם המתין לנאשמת בתוך המונית, כשנכנסה לבית המתלונן והציגה את עצמה כעובדת המוסד לביטוח לאומי. תוך שהיא מנצלת את חוסר ערנותו של המתלונן, גנבה הנאשמת ארנק שהכיל כרטיס אשראי, תעודת זהות ו- 50 ₪ שהיו מונחים על שולחן בסמוך לארנק, ולאחר מכן ברחו, נכנסה לתוך המונית ושני הנאשמים נסעו מהמקום. מיד לאחר מכן השתמשו הנאשמים בכרטיס האשראי באופן שרכשו באמצעותו בדוכן מפעל הפיס בסכום של 200 ₪ וכן רכשו משני מרכולים מצרכים בסכומים של 67.06 ₪ ו- 120.46 ₪. כמו כן ניסו הנאשמים למשוך כספים במכשיר אוטומטי ובסניפי בנק שונים אך סורבו. בגין מעשים אלה הורשעה הנאשמת בעבירות

הבאות: התפרצות למגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין, גניבה עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, הונאה בכרטיס חיוב עבירה לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב וגניבת כרטיס חיוב, עבירה לפי סעיף 16 לחוק כרטיסי חיוב.

על פי **האישום האחד-עשר**, ביום 21.8.13 בשעה 15:30 התפרצו הנאשמים לביתה של קשישה ילידת 1923 המתגוררת באחת הקריות. על פי המתואר בכתב האישום, הנאשם המתין לנאשמת בתוך המונית אשר נכנסה בתורה לתוך הבית, תוך שהיא טוענת בתחבולה כי היא מחפשת את שכנתה של המתלוננת. בזמן שהמתלוננת אפתה עוגה גנבה הנאשמת את ארנקה שהכיל כרטיס חיוב, כסף מזומן בסך 350 ₪, כרטיס קופת חולים, תעודת זהות, פנקס טלפונים וכרטיס נסיעה בחברת מוניות. לאחר מעשה הגניבה נכנסה הנאשמת למונית ונסעה מן המקום ביחד עם הנאשם. בגין מעשים אלה הורשעה הנאשמת בעבירות הבאות: התפרצות למגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין וגניבה עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

על פי **האישום השנים-עשר**, ביום 22.8.13 התפרצו הנאשמים לביתה של קשישה ילידת שנת 1914 המתגוררת בקריות. גם במקרה זה המתין הנאשם במונית, הנאשמת נכנסה לתוך דירת המתלוננת, כשהיא מציגה את עצמה כעובדת המוסד לביטוח לאומי, וכשהיא מנצלת את חוסר ערנותה של המתלוננת, גנבה את ארנקה שהכיל תעודת זהות ופנקס המחאות וכן גנבה שרשרת עשויה זהב. לאחר מעשה הגניבה, נסה הנאשמת אל המונית ונסעה יחד עם הנאשם מן המקום. בגין מעשים אלה הורשעה הנאשמת בעבירות הבאות: התפרצות למגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין וגניבה עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

על פי **האישום הארבעה-עשר**, ביום 25.8.13 בסביבות השעה 14:00 התפרצו הנאשמים לביתה של קשישה ילידת 1923 המתגוררת באזור הקריות. הנאשם המתין לנאשמת במונית, ואילו הנאשמת נכנסה לתוך הבית כשהיא מציגה עצמה כעובדת המוסד לביטוח לאומי. במקרה זה המתלוננת חשדה בנאשמת ולא אפשרה לה מרחב תמרון בבית ומשכך יצאה הנאשמת מן הבית מבלי שהצליחה לגנוב דבר, נכנסה לתוך המונית ועזבה את המקום יחד עם הנאשם. במעשה זה הורשעה הנאשמת בעבירה של התפרצות לבית מגורים לבצע גניבה לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין.

על פי **האישום החמישה-עשר**, ביום 25.8.13 התפרצו הנאשמים לביתה של קשישה ילידת 1926 שגם היא מתגוררת בקריות. על פי העובדות, הנאשם המתין במונית כאשר הנאשמת נכנסה לבית הקשישה כשהיא מציגה עצמה כעובדת המוסד לביטוח לאומי. בעוד המתלוננת אינה ערה למתרחש, גנבה הנאשמת תיק אשר הכיל ארנק ובתוכו תעודת זהות, שני כרטיסי אשראי, כסף מזומן בסך 1000 ₪, פנקס המחאות וכרטיס קופת חולים. הנאשמת חזרה אל המונית והנאשמים נסעו ביחד מן המקום. בהמשך לכך השתמשו הנאשמים באחד מכרטיסי האשראי באופן שרכשו בסכום של 200 ₪ מדוכן מפעל הפיס. ניסיון נוסף לרכוש סיגריות מחנות נוחות באחת מתחנות הדלק על סך 140 ₪ כשל בשל סירוב העסקה על ידי חברת האשראי. בהיותם בתחנת הדלק תדלקו הנאשמים בסך של 200 ₪ מהכסף

אותו גנבו. בהמשך לאמור, הגיעו הנאשמים לאחת המסעדות בקריות, הזמינו מאכלים שונים כשבכוונתם לשלם עבור הסעודה באמצעות כרטיס האשראי. הגעתם של שוטרים למקום מנעה זאת מהם, ובמעמד זה נעצרו. בגין מעשים אלה הורשעה הנאשמת בעבירות הבאות: התפרצות למגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין, גניבה עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, הונאה בכרטיס חיוב עבירה לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב וגניבת כרטיס חיוב, עבירה לפי סעיף 16 לחוק כרטיסי חיוב.

תסקיר שירות המבחן

2. בישיבת יום 13.11.2013, בעקבות הליך גישור שנערך בפניי, הודיעו הצדדים כי הגיעו לידי הסדר לפיו הנאשמת תודה בכתב אישום המתוקן, תורשע ותשלח לקבלת תסקיר שירות המבחן, כאשר הובהר כי אין הסכמה לעניין העונש. הנאשמת הופנתה לקבלת תסקיר שירות המבחן.

3. בפני הונח תסקיר שירות המבחן מיום 13.2.2014, שסקר את מהלך חיי הנאשמת ואת נסיבותיה האישיות ובו צוין כי היא אם לשלושה בנים בגילאים 12, 16 ו-18, סובלת מהפרעת חרדה כרונית, אינה עובדת ומתקיימת מקצבת שאירים. מהתסקיר עולה כי הנאשמת נישאה בגיל צעיר, אולם בעקבות מחלה נפטר בעלה בשנת 1993 והנאשמת שקעה במשבר רגשי עמוק כתוצאה מכך. כעבור שנתיים מפטירת בעלה הראשון, התחתנה הנאשמת בשנית, ולבני הזוג נולדו שלושה ילדים. לפני כחמש שנים נפטר בעלה השני באופן פתאומי מדום לב, דבר שהיווה עבור הנאשמת אירוע טראומטי. שירות המבחן מתאר כי לאחר פטירת בעלה השני נקלעה הנאשמת למצב כלכלי קשה, דבר שהביא להחמרה בהפרעת החרדה ממנה סובלת.

שירות המבחן מציין כי הנאשמת קיבלה אחריות על מעשיה ומפרט כי היא הכירה את הנאשם לפני מספר שנים בהיותו חבר של בעלה השני, וכעבור זמן מפטירת בעלה השני הפכו לזוג. לדברי הנאשמת, שהובאו בתסקיר, היא החליטה לשתף פעולה עם הנאשם בעקבות מצוקה כלכלית אליה נקלעה לאחר מות בעלה, אולם כיום היא מביעה חרטה כנה, בושה ואשמה, חשה אמפטיה כלפי המתלוננים, והביעה נכונות לפצותם.

שירות המבחן העריך כי אצל הנאשמת קווי אישיות תלותיים, קושי ביצירת קשרים זוגיים תקינים וקושי בקיום נפרדות - הבאים לידי ביטוי ביחסי תלות וחוסר ערך עצמי, שמקורם בפגיעה רגשית. שירות המבחן לא התרשם מקיומם של ערכים עבריינים מופנמים, והעריך כי ביצוע העבירות היה על רקע דחק כלכלי ורגשי שהביא ל"בלבול וטשטוש גבולות פנימיים וחיצוניים". שירות המבחן העריך כי ההליכים המשפטיים היוו עבור הנאשמת גורם הרתעה המפחית מרמת המסוכנות להישנות עבירות דומות בעתיד.

סיכומו של דבר, הומלץ להטיל על הנאשמת צו מבחן למשך 18 שנים, כאשר במהלך תקופת המבחן תשתלב בטיפול מותאם למצבה, לצד מאסר שירוצה בעבודות שירות ומאסר על תנאי משמעותי ומרתיע וכן פיצוי למתלוננים.

טיעוני המאשימה לעונש

4. ב"כ המאשימה הגישה טיעון בכתב והוסיפה טיעון בעל-פה. ב"כ המאשימה הפנתה לערכים המוגנים שנפגעו ולנסיבות ביצוע העבירות. לטענתה, המעשים מאופיינים בדפוס פעולה נבזי של ניצול ותחבולה שכוונו כלפי קשישים שממוצע גילם כ- 88 שנים. ב"כ המאשימה הפנתה לתדירות המעשים - מעשים רבים תוך פרק זמן של שלושה חודשים; לדפוס הפעולה המתוחכם המלווה בתחבולות שנקטו הנאשמים - שכלל בין היתר הצטיידות במכשיר טלפון והתחזות לנציגים רשמיים של מוסדות שונים; למהלכים שקדמו לביצוע המעשים שכללו תכנון מוקפד וקשירת קשר; לשלל הרב שנגנב מבתי הקשישים הכולל מסמכים רבים, כספים במזומן וכרטיסי אשראי; לתעוזה בביצוע העבירות בשעות יום; ולהתנהגותם של הנאשמים לאחר שגנבו כרטיסי אשראי, בכך שפתחו במסע קניות על חשבון הקשישים מחזיקי הכרטיסים.

ב"כ המאשימה ציינה את הנזק הכספי הרב שנגרם לקורבנות ולחברות האשראי, את הפגיעה בתחושת הביטחון והשפעת המעשים על נפש הקורבנות, והדגישה כי העבירות שבוצעו טומנות בחובן סיכון נוסף של התפתחות אלימה וסיכון חיי אדם, בין אם לצורך השגת הרכוש, שמירה עליו או הימלטות, כאשר במקרה זה, המדובר בקורבנות חלשים גופנית שדי, בעימות קל כדי להביא לתוצאה קשה.

עוד ציינה ב"כ המאשימה את המשאבים הרבים שמשקיעה המדינה כדי להתגבר על ביצוע העבירות; שמצד אחד ביצוען קל ומצד שני סיכויי תפיסת העבריינים קלושים.

אשר למדיניות הענישה, ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה וטענה כי העולה ממנה תומך במתחם העונש ההולם שהוצע על ידה. המאשימה טענה כי יש לקבוע מתחם עונש לכל אישום ואישום באופן שכל מתחם נפרד יכלול מאסר על תנאי, קנס ופיצוי לכל מתלונן בנוסף למאסר בפועל לתקופות כלהלן: 14-26 חודשים לגבי אישומים 3-15, ומאסר בפועל עד 6 חודשים לאישומים 1 ו-2. לא נטען למתחם לגבי האישום שעניינו קשירת קשר לפשע.

ב"כ המאשימה ביקשה לאמץ את המתחם שהוצע על ידה ולהטיל על הנאשמת עונש "המתקרב לקצהו העליון" של המתחם, ולא לייחס לעברה הנקי ולנסיבות חייה הקשות משמעות, באשר, לטענתה, הנאשמת התגלתה כנטולת ערכים, הבזה לחוקי המדינה, לערכיה ולאזרחיה.

ראיות וטיעוני הנאשמת לעונש

5. הסגור ציין כי מעשיה של הנאשמת מכוערים, כהגדרתו, אך חלק על החומרה שהמאשימה מייחסת למעשים בכל הקשור לנזק הכספי שנגרם, וציין כי הנזק הכספי שנגרם מסתכם, בסך של 24,000 ₪,

ולכך, לדידו, לא ייקרא נזק רב. ב"כ הנאשמת סבור כי אין לראות במעשי ההתפרצת במקרה זה כמעשה התפרצות "קלאסי" שמלווה בסיכון חיים הנובע מן החשש של היתקלות הפורץ בשוהי הדירה, אלא שיש לראות את הפרשה כפרשה של עבירות מרמה. אשר לקביעת המתחם - הסנגור סבור כי אין לקבע מתחם נפרד לכל אישום אלא שיש לקבוע מתחם כולל לכל האירועים.

הסנגור הפנה לנסיבות חייה הקשות של הנאשמת, ציין את העובדה כי היא אלמנה פעמיים ומגדלת שלושה ילדים, ועמד על הנזק שייגרם אם תשלח לרצות מאסר בפועל. לטענת הסנגור תוצאה זו מביאה למצב שילדי הנאשמת יוצאו מהמסגרת הביתית וכן תיגרם פגיעה לאביה הקשיש, שהיא מטפלת בו. הסנגור סבור כי אין לאפשר תוצאה זו של פגיעה בילדים, כאשר 50 שנים של התנהלות נורמטיבית צריכות לעמוד לימינה.

ב"כ הנאשמת החרה-החזיק אחר האמור בתסקיר וטען כי גם אם הרף התחתון שייקבע הנו מאסר בפועל, הרי לבית המשפט הסמכות לסטות מרף הענישה התחתון משיקולי שיקום, וזה המקרה, לאור האמור בתסקיר, לעשות כן, תוך שהא מפנה לדרך הטיפולית המוצעת בתסקיר. הסנגור הפנה גם לקבלת האחריות המלאה, לחרטה הכנה ולרגשי האשמה שהביעה הנאשמת. עוד הפנה הסנגור לאמור בתסקיר לפיו המדובר בנאשמת נעדרת מאפייני אישיות עבריינים שנגררה ונסחפה אחר הנאשם ולא הייתה "הרוח החיה".

הסנגור טען עוד כי הנאשמת שהתה במעצר של ממש ולאחר מכן בתנאים מגבילים ובכך יש להתחשב. כן טען הסנגור כי יש להתחשב בהודאת הנאשמת, בחסכון הזמן השיפוטי, ביותר העדת הקורבנות, ובשיתוף הפעולה של הנאשמת עם רשויות החקירה, שבפניהם פרסה את כל התמונה ואף סיפרה על מקרים נוספים שכלל לא היו ידועים לרשויות.

6. אביה של הנאשמת העיד בפניו, ציין את נסיבות חייה הקשות של בתו, שתוארה על ידי כ"בחורה טובה" שעוזרת לו ומטפלת בו.

7. בדברה האחרון בפני ציינה הנאשמת בלשונה היא: "אם הייתי [יכולה] לנשק לכל אחד שפגעתי בו את הראש ולהחזיר לו את החוב ולהראות לו עד כמה אני מצטערת הייתי עושה את זה". הנאשמת ציינה עוד כי הוא מודעת עד כמה חמורים מעשיה, והביעה חרטה וצער על המעשים. כן הגישה הנאשמת מכתב בכתב ידה (נ/1). במכתב זה תיארה הנאשמת את נסיבות חייה, את מצבה הנפשי והכלכלי לאחר התאלמנותה, את תחושותיה הקשות לאחר המעשים - תחושות חרטה, בושה וצער עמוק, שלדבריה ילוו אותה משך כל ימי חייה.

דין

8. כידוע, מלאכת גזירת הדין נעשית, בדרך כלל, בשני שלבים עיקריים: קביעתו של מתחם העונש הולם ולאחר מכן גזירת העונש בגדרי מתחם העונש (סעיף 40ג' לחוק העונשין), כשבתוך כך יש לבחון אם

קיימים שיקולים המצדיקים סטיה מהמתחם. ראו לעניין בחינת שלבי גזירת העונש לאור תיקון 113 לחוק העונשין; ע"פ 1127/13 **עמאואל גברזגיי נ' מדינת ישראל** ([פורסם בנבו], 15.1.2014) (להלן: עניין **גברזגיי**); ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל** ([פורסם בנבו], 5.8.2013) (להלן: עניין **סעד**); ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל** ([פורסם בנבו], 14.7.2013); ע"פ 1323/13 **רך חסן נ' מדינת ישראל** ([פורסם בנבו], 5.6.2013); ע"פ 2337/13 **קואסמה נ' מדינת ישראל** ([פורסם בנבו], 16.9.2013).

9. סימן א'1 לפרק ו' לחוק העונשין, מונה שתי אפשרויות בהן ניתן לסטות ממתחם העונש שנקבע. סעיף 40ד' לחוק קובע כי בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם במקרה ומצא כי הנאשם השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם. סעיף 40ה' לחוק קובע אפשרות להטיל עונש החמור מהרף העליון של המתחם, במקרה של נאשם שיש חשש ממשי שיחזור ויבצע עבירות והחמרה בעונשו והרחקתו מהציבור נדרשת כדי להגן על שלום הציבור (קביעה כזו מחייבת קיומו של עבר פלילי משמעותי או הצגת חוות דעת מקצועית).

שיקולים לקביעת מתחם העונש ההולם

10. די בקריאת האישומים אותם חובק כתב האישום כדי להוכיח כי במעשיה פגעה הנאשמת במגוון רחב של ערכים מוגנים. בעבירות הגניבה פגעה הנאשמת בערכים מוגנים שנועדו לשם הגנה על רכושו וקניינו של הציבור ועל הסדר הציבורי. בעבירות ההונאה פגעה הנאשמת בערכים שמטרתם להגן על הלכות המסחר ההוגן. העבירות על חוק כרטיסי חיוב, נועדו להגן באופן ספציפי על השימוש בכרטיסי חיוב ככלי מסחר יעיל, אמין ונטול סיכונים.

11. בנוסף, הנאשמת הורשעה בעבירות של התפרצות לדירת מגורים לבצע עבירה. עבירה זו, מאגדת בתוכה מספר ערכים מוגנים מעבר להגנה על רכוש הציבור וקניינו, הכוללים בין היתר הגנה על הפרטיות - בבחינת ביתו של אדם מבצרו. על כך, עמד בית המשפט העליון בע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נגד אורן אוזנה ואח'** ([פורסם בנבו], 31.12.08), בציינו:

"[...] פריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות, לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועגמת הנפש הנגרמים לקורבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין המדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד, הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר בטחון ממלאת את לבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי - משפחתי השמור ביותר של האדם".

ראו גם: בע"פ 46/84 **מדינת ישראל נגד משה סבח** (פורסם בנבו), [28.11.84].

חדירתו של פורץ לביתו-מבצרו של האחר, מזמנת פגיעה בשלומם הנפשי של השוהים בבית והיא גם עלולה לזמן תגובה שפעמים רבות גוררת עימות פיזי, אשר יכול להתפתח לפגיעה בשלומם הגופני של המחזיקים בבית, ולפעמים אף לתוצאת קשות יותר. מצד אחד, סיכון זה של עימות לא קיים במלוא חריפותו במקרים המתוארים בכתב האישום, אך זאת בעיקר בשל האוכלוסיה החלשה של הקורבנות ובשל דרכי התחבולה והעורמה שבאמצעותם נכנסו הנאשמים לבתי המתלוננים.

12. ביסוד כל האישומים מעשים חמורים שפגעו בקשישים, שנחברו על ידי הנאשמים בשל היותם קשישים: גב' ק' - ילידת 1933; מר ב' - יליד 1939; ד"ר מ' - יליד 1925, גב' ל' - ילידת 1930; גב' ו' - ילידת 1932; מר ג' - יליד 1927; מר ט' - יליד 1922; גב' ש' - ילידת 1927; מר י' הינו- יליד 1927; גב' ט' - ילידת 1914; גב' מ' - ילידת 1923; גב' פ' - ילידת 1926.

התוצאה כי כל הקורבנות הם קשישים לא הייתה אקראית, הנאשמים כיוונו את מעשיהם מתוך מודעות ובחירה, כשקהל היעד שנבחר למעלליהם הוא קשישים, וברור מדוע הם אלה שנבחרו.

בית המשפט העליון עמד על הצורך להגן על אותם חלקים חלשים שקולם אינו נשמע, וביניהם הקשישים. מטעונו ב"כ המאשימה עולה כי למרבה הצער קולו של אחד מהקורבנות נדם לעד במהלך ההליך המשפטי. ברע"פ 5066/09 **אוחיון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו), [22.4.2010], שדן בפרשה בעל מאפיינים דומים, ציין כב' השופט ג'ובראן:

"גניבה בדרכי עורמה מקשישים הינה מן המעשים הנקלים ביותר ויש בה מימד חמור שבעתיים מכל מעשה גניבה אחר. מימד זה בא לידי ביטוי בפן הבלתי מוסרי אשר מתנוסס מעל מעשים קשים אלו. זהו אותו פן אשר מזעזע את הנפש ומעורר את סלידתנו העמוקה, שכן מצווים אנו לערך העליון של "וְהִדְרֹתָ פְּנֵי זָקֵן" (ויקרא י"ט לב'). אשר על כן מצווים בתי המשפט להכביד את ידיהם כנגד אלו הרומסים ברגל גסה את ביטחונם האישי של הקשישים וגוזלים את רכושם בדרכים נלוזות. חייבים אנו להיות מגן של ברזל לאותם קשישים, למען יורתעו מבצעי עבירה בכוח מלפגוע באכלוסיה זו, וכל זאת ברוח הפסוק "אַל-תִּשְׁלִיכֵנִי, לַעֲת זְקֵנָה; כְּכֹלֹת כְּחִי, אַל-תַּעֲזֹבֵנִי" (תהילים ע"א, ט')

ראו גם: ע"פ 5931/11 **עבדולייב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו), [22.10.2013].

13. במקרה זה, נוכח חולשתם של הקורבנות, הרי הפגיעה שנגרמה מתחדדת ומתעצמת. לקורבנות נגרם נזק כספי בכך שהנאשמת גנבה רכוש, כספים מזומן וכרטיסי האשראי שהיו ברשותם (ובאחד המקרים

אף שרשרת זהב). לא ניתן גם להתעלם מהפגיעה בנפשם של הקשישים, ומהטרטור שנגרם להם לאחר שכספם נגנב, כרטיסים למוסדות שונים נלקחו מהם, וכרטיסי האשראי נגנבו.

14. אין גם להתעלם מהנסיבות בהן נכנסה הנאשמת לביתם של הקורבנות. ברוב המקרים, התחזתה הנאשמת במרמה לעובדת המוסד לביטוח לאומי, לעתים תוך הצטיידות במסמכים עליהן סמליל המוסד, נכנסה לבתי הקשישים, ניצלה את חוסר ערנותם וגנבה את רכושם. יש לזכור כי זאת עשתה הנאשמת לאחר תכנון מוקפד, תוך יצירת שיטות ודרכי פעולה והצטיידות בטלפון "מבצעי", משל היו הנאשמת וכן זוגה מתכננים מבצע צבאי מורכב.

15. ברי כי הפגיעה בערכים המוגנים היא קשה בשל מספרן הרב של העבירות שבוצעו על ידי הנאשמת תוך חבירה אל בן זוגה-הנאשם. כפי שתואר בהרחבה בפרק הראשון של גזר הדין המדובר במספר רב של מקרי התפרצות ועבירות רכוש נוספות. מעשי הנאשמת לא התמצו בהתפרצות לבתי הקורבנות (למעט כמובן אישומים 1 ו- 2 שלא כללו עבירת התפרצות) וגניבת רכוש מתוכם. לאחר מעשי ההתפרצות, החלה שרשרת נוספות של עבירות חמורות אף הן, שנועדו כדי לקצור את פירות העבירות הקודמות שבוצעו ולהשיא רווח כספי וטובות הנאה שונות מהן. כך, במרבית האישומים, לאחר גניבת כרטיסי האשראי החל הנאשמת ביחד עם בן זוגה, ב"חגיגת" משיכות וקניות: מצרכים מחנות פארם, דברים כלשהם מ"פיצוציות", מצרכים ממרכולים וחנויות שונות, וגם לא פסחו על מספר דוכני מפעל הפיס. הנאשמת וכן זוגה, נעצרו לאחר שסיימו להתפרץ ולגנוב מביתו של אחד הקשישים, גנבו ממנו כספים מזומן, ניגשו לתחנת דלק, מילאו דלק, ניסו את מזלם - תרתי משמע - באחד מדוכני הפיס אך לא הצליחו, הלכו למסעדה, הסבו לסעוד תוך שהם מתכוונים לשלם עבור הארוחה בכרטיס האשראי שנגנב.

16. אין בידי לקבל את טענת הסנגור כי הנאשמת נגרר אחר בן-זוגה הנאשם, וכי גורם זה יש בו כדי להביא להקלה בקביעת מתחם העונש. ער אני לאמור בתסקיר שירות המבחן לגבי מאפייני אישיותה התלותיים של הנאשמת, אולם עיון בעובדות האישומים מלמד כי לנאשמת היה חלק פעיל מאד בביצוע העבירות, וחלקה לא היה פחות מחלקו של הנאשם האחר. ברוב המקרים הייתה זו הנאשמת שנכנסה לבתי הקשישים וגנבה את רכושם תוך מעשי תחבולה. הנאשמת גם חלקה עם הנאשם טובות הנאה שהושגו מביצוע העבירות.

17. אשר לבחינת מדיניות הענישה הנוהגת - בגזר הדין שניתן על ידי בת.פ. 36291-04-12 מדינת ישראל נגד ג'אנם (20.8.2013) ציינתי דברים אלה: "המחוקק נקט בלשון "מדיניות" כשיקול שעל בית המשפט להתחשב בו בקביעת המתחם. "מדיניות" אין משמעה איסוף של גזרי דין שניתנו בגין עבירות דומות או מחקר אמפירי של העונשים שהוטלו בגין עבירה פלונית. מדיניות אינה מבטאת נתונים סטטיסטיים ובוודאי לא חציון של העונשים שהוטלו ברבות השנים. מדיניות הנה מגמה, כיוון ודרך עונשית שבתי המשפט מבקשים להתוות לעבירה או לסוג עבירות מסוים זאת

בין היתר על רקע נזקים חברתיים אשר העבירות מסוג העבירות הנדון מסבים או שיקולים חברתיים חשובים שיש לקדם (ובמובן זה קביעת מחתם העונש הנה קביעה נורמטיבית ערכית-ראו עניין עיאשה) [...] "מדיניות" הנה גם אבחנה בין סוגים, מדרגים ונסיבות שונות הקשורים בעבירה ושאינם חלק מהגדרת העבירה ויסודותיה [...] אמנם, מדיניות ענישה נלמדת גם מהתוצאה העונשית - "השורה התחתונה" של גזר הדין, אולם אין להפוך את התוצאה העונשית למוקד העניין, באשר היא מהווה אנדיקציה בלבד למדיניות שיש להסיק מפסיקת בתי המשפט ולדידי, אין היא "המדיניות" עליה דובר בסעיף 40ג'(א) לחוק העונשין. יש גם להיזהר מהסקת מסקנות מאוסף גזרי הדין המונח לעתים קרובות לפני בית המשפט בשלב הטיעונים לעונש; כאשר התביעה שוקדת ואוספת את הפסיקה ה"מחמירה" והסניגוריה מציגה אוסף של פסיקה "מקלה", כאשר ברור כי ביסוד אלה וביסוד אלה נסיבות שונות שלא לומר חריגות".

מקרה חריג זה, ממחיש את הקשיים האמורים. יחד עם זאת, אפנה למספר אשכולות של פסיקה, שניתן לדלות מהם, בקווים כללים, השוואה לענייננו.

רע"פ 5066/09 **אוחיון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, [22.4.2010]): מדובר בפרשה שכללה בין היתר 19 אישומים הדומים מאד לאישומים שבפנינו (כניסה לבתי קשישים בתחבולה ותוך התחזות, גניבת כרטיסי אשראי). בית המשפט הטיל על אחד הנאשמים 5 שנות מאסר בפועל ועל אחר - שעבר הליך שיקום מוצלח 36 חודשי מאסר בפועל.

רע"פ 5212/13 **אדינה שמעון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, [29.8.2013]), אישר בית המשפט העליון עונש של 10 חודשי מאסר בפועל על נאשמת שהורשעה בשני אישומים של שימוש בכרטיס אשראי, בעבירות של גניבת כרטיס חיוב, הונאה בכרטיס חיוב וקבלת דבר במרמה.

לגבי עבירות התפרצות שלא בנסיבות של כניסה בתחבולה לבית המגורים, ככל שניתן ללמוד לענייננו, ניתן למצוא מנעד של ענישה שנע בין מאסר בעבודות שירות (ראו: 4142/12 **ווקנין נ' מדינת ישראל**) (פורסם בנבו, [11.9.2013]) לבין מאסר למשך 24 חודשים (ראו: 4352/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**) (פורסם בנבו, [1.9.2013]) ועונשים בתוך טווח זה (ראו: 8579/12 **דנינו נ' מדינת ישראל**) (פורסם בנבו, [11.9.2013]).

18. בהתאם לסעיף 40ג' לחוק העונשין, כאשר כתב האישום כולל מספר אירועים, יש לקבע מתחם לכל אירוע. המבחן אינו מבחן של עבירה אלא של אירוע. כלומר, גם אם אירוע אחד מצמיח מספר עבירות, יש לקבע מתחם לאירוע העובדתי ולא לכל עבירה בנפרד.

בשים לב לנתונים ולנסיבות שהובאו לעיל, אני סבור כי מתחם העונש, בנסיבות מקרה זה, צריך לכלול באישומים 3-12 מאסר בפועל שבין 6-12 חודשים, מאסר על תנאי ופיצוי כספי. לגבי האישומים 1 ו-2 וכן האישום בחלק הכללי שעניינו קשירת קשר לפשע, מתחם העונש הנו 6 חודשי מאסר ברף העליון

ומאסר על תנאי ברף התחתון, בנוסף לרכיבי ענישה נוספים.

אשר לפיצוי - מלבד הפירוט בכתב האישום, לא הובאו נתונים לגבי הפיצוי שקיבלו המתלוננים, אם קיבלו, כתוצאה מהשימוש לרעה בכרטיסי האשראי. בנוסף, בחלק מהמקרים נגנבו כספי מזומן ורכוש אחר. בנסיבות אלה, ולאחר הפגיעה שנגרמה לכל אחד ואחד מתלוננים, שאינה רק בשימוש בכרטיס האשראי, יש לחייב בתשלום פיצוי בסכום שווה, לכל אחד מהמתלוננים, תוך הבחנה בין המתלוננים באישומים הראשון והשני, שלא כללו התפרצות לבית.

19. אין בידי לקבל את טענת הסיניגור כי יש לסטות ממתחם העונש משיקולי שיקום. סע' 40ד'(א) לחוק העונשין קובע כי אם מצא בית המשפט כי הנאשם השתקם או "אם יש סיכוי של ממש שישתקם", רשאי בית המשפט לסטות לקולא ממתחם העונש. בפתח הדברים אציין כי ספק אם בענייננו המתווה שמציע שירות המבחן הוא אכן הליך שיקום. מכל מקום, שיקולי שיקום אינם חזות והכל, והשאלה אם לבכר שיקולים אלה הנה לעולם בסמכותו של בית המשפט (השוו: רע"פ 3711/13 הושיאר נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (16.7.2013)). לא בכדי נוקט הסעיף "רשאי" לאפיון דרך הפעלת הסמכות. יש להזכיר עוד את סעיף 40ד'(ב) לחוק שלפיו סטייה מהמתחם משיקולי שיקום לא תסכון מקום ש "**מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם בעלי חומרה יתרה**" אלא רק "**בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, לאחר שבית המשפט שוכנע שהן גוברות על הצורך לקבוע את העונש במתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה, ופירט זאת בגזר הדין**".

איני סבור כי במקרה זה יש לסטות ממתחם העונש תוך העדפת הליכי השיקום על פני שיקולי גמול והרתעה. המדובר במסה של אישומים חמורים, כל אחד בפני עצמו, לא כל שכן, בהצטברם יחד.

שיקולים לקביעת העונש בתוך המתחם

20. בגזירת העונש בגדרי מתחם העונש ההולם, יש לשקול את **הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 יא' לחוק). במסגרת זו הבאתי במניין השיקולים את הנסיבות הבאות:

א. הנאשמת הנה ילידת 1962, שלחובתה אין הרשעות קודמות.

ב. אין לכחד. נסיבות חייה של הנאשמת אינן קלות כלל. הנאשמת התאלמנה מבעלה הראשון לאחר שחלה במחלה קשה, ולאחר מכן נישאה בשנית ובעלה השני הלך לעולמו באופן פתאומי, כתוצאה מדום לב. שירות המבחן תיאר כי בעקבות מות בעליה, נקלעה הנאשמת למשבר רגשי עמוק, ולמצב טראומטי. כמו כן, לאור הטרגדיות שפקדו אותה, נקלעה הנאשמת למשבר ולמצוקה כלכלית. בנוסף, תוארה הנאשמת כסובלת מהפרעת חרדה כרונית, אשר הלכה והחריפה לאור הטרומה האחרונה שעברה עם מות בעלה השני.

ג. כיום מגדלת הנאשמת שלושה ילדים שהצעיר מביניהם בגיל 12, ואביה תיאר כי הוא עוזרת לו ומטפלת בו. ברור כי למאסרה של הנאשמת תהיה השפעה על בני משפחתה, ובמיוחד על ילדיה. הקשר היומיומי בין הילדים לבין אמם-הנאשמת ינותק, ושגרת חיי הילדים במחיצת אמם תופר. תוצאה זו היא קשה ואינה פשוטה כלל, במיוחד מאחר ואותם ילדים מיותמים מאב. נסיבות אלה כמו גם נסיבותיה האישיות של הנאשמת מהווים גורם משמעותי להקלה בהטלת העונש בתוך המתחם, אולם אין בהם, לנוכח המעשים החמורים המתוארים בכתב האישום, למנוע תוצאה לפיה יוטל עונש שלא יכלול מאסר בפועל.

ד. אין בלבי ספק, כי דבריה הנרגשים של הנאשמת בפניו והבעות החרטה, הצער ותחושת הבושה הם כנים ויצאו מן הלב. ניתן להעריך כיום כי אילו הנאשמת הייתה צופה כי תיקלע לסיטואציה זו, לא הייתה חוזרת על ביצוע המעשים. במובן זה, אני שותף להערכת שירות המבחן כי ההליך המשפטי היווה גורם מרתיע עבור הנאשמת. יחד עם זאת, אין זאת אלא חוכמה בדיעבד, יש לזכור כי פגיעתה הרעה של הנאשמת בקשישים נמשכה, מעשה אחר מעשה, ולא פסקה מעצמה, אלא רק לאחר שהמשטרה עלתה על עקבותיה.

ד. הנאשמת הודתה בראשיתם של ההליכים בתיק זה, ובכך חסכה זמן שיפוטי, אך חשוב מכך, חסכה את הבאתם הקורבנות, הקשישים, ומנעה את הצורך כי יטרחו ויגיעו לבית המשפט (ודומה כי בשבילם גם זו משימה לא פשוטה) ויגוללו את סבלם פעם נוספת. כן יש להתחשב בטענה, שהמאשימה על חלקה עליה, כי הנאשמת הודתה כבר בחקירתה במשטרה, ואף חשפה מספר מקרים שהמשטרה לא ידעה כי בוצעו כלל.

21. אשר להמלצות שירות המבחן, מן הראוי לחזור ולהזכיר כי בית המשפט אינו מחויב לאמץ את המלצות שירות המבחן, באשר השיקולים המנחים את שירות המבחן בהמלצתו והשיקולים שעל בית המשפט לשקול לצורך החלטתו לא בהכרח זהים וחופפים, "לעיתים יאמץ בית-המשפט את המלצת שירות המבחן במלואה, לעיתים יאמץ אותה בחלקה ולעיתים ידחה אותה מכל וכל. כל עניין לנסיבותיו הוא, וכל מקרה ייבחן לגופו" (רע"פ 1068/13 **מלסה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (פורסם בנבו, 22.2.2013).

22. סע' 40ג(ב) לחוק העונשין קובע כי בית המשפט רשאי לקבוע עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים, לאחר קביעת מתחם נפרד לכל אירוע. בגזירת העונש במקרה של ריבוי אירועים, יש לשקול שיקולים רלוונטיים נוספים מעבר לשיקולים שמשקלים ברגיל כגון: מספר העבירות, תדירותן והזיקה ביניהן, וכן יש לשמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש, ואם נגזר עונש מאסר - לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת. ראו לעניין זה עניין **גברזוני**, בסע' 22; עניין **סעד**, פסקה 22.

איני רואה לפסוק עונש נפרד לכל אישום. באופן גזירת הדין בישם למתחמים הנפרדים, יש ליתן את הדעת מצד

אחד, לרצף המעשים הדומים, לקרבה בזמן בין המעשים (למעט האישום הראשון) ולכך שהם בוצעו בפרק זמן מצומצם. מנגד, יש לתת את הדעת לכך שבכל אישום ואישום נפגע קורבן נפרד ועצמאי ובוצעה עבירה במקום נפרד ומנותק מהאחרים, לאחר תכנון ספציפי לאותו מעשה.

גזר הדין

23. לאור האמור לעיל, בשים לב למתחם העונש שקבעתי, ושיקולים הקשורים לגזירת העונש, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של 24 חודשים בניכוי ימי מעצרה, מיום 25.8.2013 עד 17.10.2013.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, שלא תעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורה מן המאסר, עבירה בה היא הורשעה בתיק זה או כל עבירת רכוש למעט עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין, ותורשע בה.

ד. אני מחייב את הנאשמת לפצות כל אחד מהמתלוננים בסכום של 3000 ₪, למעט המתלוננים באישומים 1 ו- 2 שיפוצו בסכום ש 1500 ₪ כל אחד. סכומי הפיצוי ישולמו לא יאוחר מיום 1.6.2014, על ידי הפקדתם בקופת בית המשפט.

ב"כ המאשימה ימציא למזכירות בית המשפט, תוך שבעה ימים מהיום, רשימה מפורטות של המתלוננים בציון כתובתם.

הנני מעבד ביצוע מאסרה של הנאשמת עד ליום 7.5.14. בתאריך זה ועד השעה 10:00 על הנאשמת להתייצב בבית מעצר קישון, לשם ריצוי מאסרה, כשברשותה תעודת זהות ו/או דרכון. על הנאשמת לתאם, מבעוד מועד, כניסתו למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס בטלפון: 9787377 - 08, 9787336 - 08.

עד למועד שנקבע להתייצבות הנאשמת לריצוי עונש המאסר בפועל, היא תמשיך להיות נתונה בתנאים המגבילים בהם מצויה כעת, שנקבעו בהליכי המעצר עד תום ההליכים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתנה והודעה היום ז' אדר ב תשע"ד, 09/03/2014 במעמד הנוכחים.